

Sygn. akt II PK 26/17

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z wniosku S.F.
przeciwko F. Sp. z o.o. Sp.k. w W.
o odszkodowanie i wynagrodzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 grudnia 2017 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 29
września 2016 r., sygn. akt VII Pa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej 240 zł
(dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z 29 września 2016 r., na skutek apelacji
powoda, zmienił wyrok Sądu Rejonowego w W. z 24 marca 2016 r. w ten sposób,
że zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 12.747 zł tytułem
odszkodowania wraz z odsetkami ustawowymi, rozstrzygając o kosztach
postępowania.

Wyrok Sądu Okręgowego pozwany zaskarżył w całości. Zarzucono
naruszenie przepisów postępowania, to jest: (-) art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1
k.p.c. przez niepoczynienie jakichkolwiek ustaleń faktycznych w sprawie i
pominięcie tej kwestii w uzasadnieniu, a w konsekwencji naruszenie art. 52 § 1 pkt

1 k.p. przez rozstrzygnięcie sprawy w oparciu o nieokreślony stan faktyczny sprawy; (-) art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przez brak wskazania w uzasadnieniu wyroku reformatoryjnego dowodów, które zdaniem Sądu Okręgowego nie zostały wszechstronnie ocenione przez Sąd Rejonowy oraz przyczyn, dla których Sąd Okręgowy dokonał odmiennej aniżeli Sąd Rejonowy oceny materiału dowodowego dotyczącego zwłaszcza przyczyn rozwiązania z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia, co w konsekwencji doprowadziło do nieujawnienia w treści uzasadnienia zasadniczych motywów rozstrzygnięcia skutkujących zmianą wyroku Sądu Rejonowego; (-) art. 378 § 1 w zw. z art. 363 § 3 k.p.c. przez uznanie, że powód zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w całości, co skutkowało rozpoznaniem apelacji powoda z przekroczeniem przez Sąd drugiej instancji granic zaskarżenia, albowiem podczas rozprawy apelacyjnej w dniu 29 września 2016 r. pełnomocnik powoda sprecyzował, że wyrok Sądu pierwszej instancji został zaskarżony jedynie w części dotyczącej odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie. Ponadto zarzucono naruszenie prawa materialnego, to jest: (-) art. 52 § 1 pkt 1 k.p. oraz art. 100 § 1 i art. 100 § 2 pkt 4 k.p. przez błędną wykładnię skutkującą uznaniem, że reakcja pracownika na zwrócenie mu przez pracodawcę uwagi co do błędów w wykonywanej pracy polegająca na oświadczeniu, że pracownik zamierza czynić pracodawcy po złości i w dalszym ciągu nie zamierza wykonywać pracy w sposób prawidłowy nie stanowi ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych; (-) art. 52 § 1 pkt 1 k.p. przez błędną wykładnię skutkującą przyjęciem, że przesłanką odpowiedzialności pracownika uzasadniającą rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika jest powstanie szkody w mieniu pracodawcy; (-) art. 52 § 1 pkt 1 k.p. przez błędną wykładnię skutkującą przyjęciem, że przesłanką odpowiedzialności pracownika uzasadniającą rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika jest umyślne działanie pracownika.

Zdaniem skarżącego skarga jest oczywiście zasadna, po pierwsze ze względu na wadliwe skonstruowanie uzasadnienia wyroku przez Sąd Okręgowy. Według skarżącego uzasadnienie wyroku uniemożliwia prześledzenie motywów, którymi kierował się Sąd, wydając wyrok reformatoryjny; w szczególności Sąd

drugiej instancji nie poczynił żadnych ustaleń faktycznych w sprawie, pomimo że stan faktyczny był sporny pomiędzy stronami. Po drugie, ze względu na kwalifikowaną postać naruszenia art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Zdaniem skarżącego wykładnia tego przepisu dokonana przez Sąd Okręgowy zasadniczo odbiega od utrwalonej i jednoznacznej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego. Według skarżącego nie sposób zgodzić się z Sądem Okręgowym, że oświadczenie pracownika piastującego odpowiedzialne stanowisko księgowego skierowane wprost do prezesa zarządu komplementariusza skarżącej spółki, iż zamierza on w dalszym ciągu wadliwie wykonywać pracę, albowiem postępuje pracodawcy „po złości” w odwecie za niescedowanie na pracownika służbowego telefonu komórkowego nie stanowi ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych. W ocenie skarżącego arogancka zapowiedź niedbałego wykonywania pracy przez pracownika, który w okresie poprzedzającym rozwiązanie umowy o pracę popełniał kardynalne błędy, przygotowując przelewy bankowe stanowi ewidentne naruszenie tego obowiązku, czego Sąd Okręgowy - według skarżącego - zdaje się nie dostrzegać, koncentrując się wyłącznie na werbalnej treści komunikatu pracownika, odnotowując, że nie zachowywał się on wulgarnie ani obelżywie. W efekcie, stwierdzając, że brak było podstaw, aby rozwiązać z nim umowę o pracę w trybie dyscyplinarnym. Ponadto, skarżący stwierdził, że Sąd Okręgowy dokonał błędnej wykładni art. 52 § 1 pkt 1 k.p. twierdząc, że rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia jest możliwe w sytuacji, gdy pracownik umyślnie wykroczył przeciwko swoim obowiązkom, jak również wymagając, aby pracodawca wykazał szkodę, którą poniósł w związku z nieprawidłowym działaniem pracownika. Skarżący wskazał, że zgodnie z utrwaloną wykładnią tego przepisu, do ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych dochodzi nie tylko z winy umyślnej, lecz również wskutek rażącego niedbalstwa; ponadto, że skutkiem działania pracownika nie musi być powstanie szkody, wystarczające jest zagrożenie naruszenia interesów pracodawcy.

Powód w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie, a także o zwrot kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na wstępie należy przypomnieć, że na etapie przedsądu Sąd Najwyższy bada wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie, a nie przytoczone w skardze kasacyjnej podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, które oceniane są dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (por. przykładowo postanowienie SN z 8 lipca 2014 r., I UK 65/14, LEX nr 1482343).

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania muszą być powiązane z ustalonym w sprawie stanem faktycznym (por. postanowienie SN z 19 lutego 2014 r., I UK 412/13, LEX nr 1646934, oraz powołane tam orzecznictwo).

Skarżący wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnia jej oczywistą zasadnością, to jest występowaniem w sprawie okoliczności wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Odwołując się do orzecznictwa Sądu Najwyższego, w przypadku powołania się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący powinien wykazać, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi; co oznacza, że skarżący powinien wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie SN z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LEX nr 818572). Jednocześnie należy podkreślić, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie SN z 1 grudnia 2015 r., I PK 68/15, LEX nr 2021943, oraz powołane tam orzecznictwo).

Skarżący nie wykazał oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Po pierwsze, nie sprecyzował przepisów prawa procesowego, które jego zdaniem Sąd Okręgowy naruszył w sposób oczywisty, a które to naruszenie doprowadziło do - cytując za skarżącym - wadliwego skonstruowania uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Nadto, twierdzenia skarżącego, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku uniemożliwia prześledzenie motywów wydania wyroku reformatoryjnego, czy niepoczynienia w zaskarżonym wyroku żadnych ustaleń faktycznych w sprawie - nie znajdują potwierdzenia. Sąd Okręgowy wyjaśnił, że zmiana wyroku wynikała z odmiennej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie w zakresie zasadności przyczyny rozwiązania umowy o pracę, w konsekwencji niewłaściwego zastosowania przez Sąd Rejonowy art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Sąd Okręgowy wskazał przy tym błędy w ocenie materiału dowodowego dokonane przez Sąd pierwszej instancji (por. s. 21-25 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). W tych okolicznościach trudno podzielić zarzuty skarżącego o nieprawidłowym skonstruowaniu uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Jeżeli natomiast chodzi o zarzut kwalifikowanego naruszenia art. 52 § 1 pkt 1 k.p., to porównanie wywodów skarżącego i uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, że zarzut ten został zbudowany na wybiórczym odniesieniu się do materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i sprowadza się do krytyki wszechstronnej oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd Okręgowy. Celowym w tym miejscu jest przypomnienie, że Sąd Najwyższy, działając jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Uwzględniając publicznoprawną funkcję skargi kasacyjnej i wynikający stąd kwalifikowany charakter przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania, kwestionowanie oceny materiału dowodowego w zakresie przyczyn rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. nie wystarcza dla wykazania oczywistej (widocznej *prima facie*) zasadności skargi kasacyjnej w tej sprawie.

Z tych powodów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w

sentencji.

O kosztach postępowania wywołanego wniesieniem skargi kasacyjnej orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., a także § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800 ze zm.), oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c.

as